

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1To/8/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013899238
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Lipovský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9013899238.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí konanom dňa 26. februára 2014 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Lipovského a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Gabriely Šimonovej v trestnej veci proti obžalovanému A. F. pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a iné, o odvolaní obžalovaného A. F. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 11. júna 2013, sp. zn. 1 T 16/1999, takto

rozhodol:

I. Podľa § 258 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 z r u š u j e sa napadnutý rozsudok ohľadne obžalovaného A. F., nar. XX. U. XXXX, vo výroku o treste.

II. Na základe § 259 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006

obžalovaný A. F., nar. XX. U. XXXX v L., Česká republika, naposledy bytom H., H. ul. č. XX, t.č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Hrnčiarovciach nad Parnou v inej trestnej veci;

sa o d s u d z u j e

Podľa § 234 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1, § 42 ods. 1 a § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 k súhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do I. (prvej) nápravnovýchovej skupiny.

Súd zrušuje vo výroku o treste rozsudky Okresného súdu Nové Zámky zo 6. septembra 2012, sp. zn. 1 T 38/2012, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 22. januára 2013, sp. zn. 1 To 109/2012, a Okresného súdu Nitra z 2. mája 2013, sp. zn. 5 T 125/2006, ohľadne obžalovaného A. F., ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Odôvodnenie

Rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 11. júna 2013, č. k. 1 T 16/1999-1592, bol obžalovaný A. F. uznaný za vinného zo spáchania v bodoch 1/ a 2/ trestného činu vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. č. 140/1961 Z.z. (ďalej už len „Tr. zák.“) ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. a trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák., v bode 3/ trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Tr. zák., v bode 4/ trestného činu lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Tr. zák., v bode 5/ trestného činu vydierania spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 235 ods. 1 Tr. zák. a v bode 6/ trestného činu vydierania spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 235 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

i napriek tomu, že už bol právoplatným rozsudkom Okresného súdu v Nových Zámkoch sp. zn. 2 T 83/91 zo dňa 19.09.1991 uznaný vinným z trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zák., za čo mu bol uložený trest odňatia slobody na 3 roky, ktorý vykonal v I. nápravno-výchovnej skupine, opäť:

1/ dňa 02.06.1996 v popoludňajších hodinách v motorovom vozidle zn. Honda Accord, ŠPZ U. XX-XX počas jazdy zo H. do obce L. pri H. opierajúc C. U. o pravé rameno pištoľ ráže 7,65 mm nezisteného výrobného čísla, ktorú si bez povolenia zadovážil v nezistenej dobe, tohto žiadal, aby išiel do baru v pionierskom tábore v Kováčovej a odovzdal mu 100 000,- Sk (3 319,39 €), ako peňažnú pokutu za to, čo mal o ňom rozprávať v minulosti,

2/ dňa 02.06.1996 v popoludňajších hodinách po odchode z baru v pionierskom tábore v L. v motorovom vozidle zn. Honda Accord, ŠPZ U. XX-XX počas jazdy z L. do H., držiac v ruke pištoľ ráže 7,65 mm nezisteného výrobného čísla, ktorú mal v držbe bez povolenia, prinútil C. U. zájsť do svojho bytu v H. na H. ulici, kde držiac v ruke pištoľ ráže 7,65 mm a pištoľ zn. Parabellum ráže 9 mm nezisteného výrobného čísla, ktorú si zadovážil v nezistenej dobe bez povolenia, žiadal od C. U. 8.000 DEM, pričom tvrdil, že ak tieto peniaze neprinesie, ho zabije, v dôsledku čoho dňa 04.06.1996 mu C. U. v byte na H. ulici v H. odovzdal 8.000 DEM, pričom A. F. držiac v ruke pištoľ značky Parabellum ráže 9 mm pod hrozbou zastrelenia ho žiadal, aby o uvedenej udalosti nikde nehovoril, čím C. U. spôsobil škodu najmenej vo výške 160.000,- Sk (5.311,27 €),

3/ dňa 02.06.1996 v popoludňajších hodinách vo svojom byte na H. ulici v H., držiac v ruke pištoľ ráže 7,65 mm nezisteného výrobného čísla a pištoľ zn. Parabellum ráže 9 mm nezisteného výrobného čísla, ktoré zbrane mal v držbe bez povolenia, žiadal od C. U. všetky zlaté predmety, ktoré tento v predmetnej dobe mal pri sebe ako zábezpeku pred odovzdaním 8.000 DEM, pričom v dôsledku uvedenej hrozby mu C. U. odovzdal nasledovné predmety zo žltého kovu: retiazku zvanú kráľovská reťaz „König“, jednu retiazku, náhrdelník, náramok dĺžky 20 cm, ďalšiu retiazku v celkovej hodnote 156.800,- Sk (5.204,80 €), čím C. U. spôsobil škodu najmenej vo výške 156.800,- Sk (5.204,80 €),

4/ obžalovaný A. F. dňa 21.02.1997 o 14.30 hodine v H., okres Nové Zámky na T. ulici, pri nákupnom stredisku, uchopiac M. R. rukami na krku spoločne s ďalšími najmenej dvoma nezistenými osobami, vtlačil tohto do motorového vozidla značky Jepp nezistenej ŠPZ, v ktorom vozidle jedna z nezistených osôb mierila na M. R. samopalom značky Skorpion, vychádzajúc zo H. A. F. mu uviedol slová „dnes zdochneš, benzínku vidíš poslednýkrát“, na čo M. R. so slovami, že už zlaté veci nebude potrebovať, žiadal odovzdať mu všetky zlaté veci, ktoré mal pri sebe, pričom zo strachu pred ďalším násilím mu M. R. vydal svoj občiansky preukaz, vodičský preukaz, hodinky, zlatú retiazku, prívesok, zlatý náramok, dva prstene v celkovej hodnote 13.050,- Sk (433,18 €) a 2.000,- Sk (66,38 €) v hotovosti, čím M. R. spôsobil škodu najmenej vo výške 15 050,- Sk (499,57 €),

5/ po vzájomnej dohode s obžalovaným E. E., vylúčeným na samostatné konanie, v presne nezistený deň v mesiaci december 1996, počas diskotéky vykonávanej v priestoroch jedálne JCP H., od prevádzkovateľov diskotéky K. F. a M. G. pod hrozbou zdemolovania zariadenia, za ochranu žiadali vyplácať čiastku 10.000,- Sk (331,93 €) mesačne, pričom zo strachu K. F. a M. G. A. F. v mesiaci december roku 1996 v mesačných splátkach vo výške 2.500,- Sk (82,98 €) vyplatili 10.000,- Sk

(331,93 €),

6/ v presne nezistený deň v mesiaci január 1997 po vzájomnej dohode obžalovaný A. F. spolu s N. E., E. E., H. H., D. V., A. V., D. H. a K. H., vylúčenými na samostatné konanie, žiadali pod hrozbou porozbývania zariadenia diskotéky vykonávanej v priestoroch jedálne JCP v H. a za ochranu, od K. F. a M. G. v reštaurácii Flóra v H. 100.000,- Sk (3.319,39 €), pričom 50.000,- Sk (1.659,69 €) v nasledujúci deň v reštaurácii Flóra v H. M. G. obžalovanému E. E. a obžalovanému A. F. i vyplatil.

Krajský súd uložil obžalovanému A. F. podľa § 234 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1, § 42 ods. 1, § 35 ods. 2 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do II. (druhej) nápravnovychovnej skupiny.

Súd zrušil vo výroku o treste rozsudky Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 6. septembra 2012, sp. zn. 1 T 38/2012, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 22. januára 2013, sp. zn. 1 To 109/2012, a Okresného súdu Nitra zo dňa 2. mája 2013, sp. zn. 5 T 125/2006, ohľadne odsúdeného A. F., ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení zahlásil obžalovaný A. F. odvolanie, ktoré následne písomne odôvodnil sám ako aj prostredníctvom svojho obhajcu.

Obhajoba poukázala v písomných dôvodoch odvolania na skutočnosť, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné a rozsiahle dokazovanie, ale nerozhodol vo veci správne a to v časti výroku o uloženom treste. Obhajca obžalovaného poukázal na značný časový odstup od spáchania skutkov, ktoré skutky sa udiali pred viac ako 16 rokmi, čo súd prvého stupňa pri ukladaní trestu nezohľadnil. Rovnako súd neprihliadol na priznanie obžalovaného ku skutkom pod bodmi 1/ až 4/ obžaloby, pričom pokiaľ ide o skutky v bode 5 a 6 obžaloby, k týmto sa obžalovaný nevyjadroval. Ani túto skutočnosť súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní, nezohľadnil. Naopak, pri ukladaní trestu súd vychádzal súd z toho, že skutkov, ktorých sa obžalovaný dopustil, sa mal dopustiť ako obzvlášť nebezpečný recidivista a obžalovanému uložil trest s použitím ustanovenia § 42 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, t. j. ako obzvlášť nebezpečnému recidivistovi, na čo podľa odvolateľa neboli splnené podmienky. Je síce pravda, že obžalovaný bol rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 19. septembra 1991, sp. zn. 2 T 83/91, uznaný za vinného z trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zák., avšak tento trestný čin nie je v ustanovení § 62 Tr. zák. vymedzený ako obzvlášť závažný trestný čin.

Odvolateľ sa tiež nestotožnil s názorom súdu prvého stupňa o nemožnosti použitia ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody, keďže skutky sa stali pred viac ako 16 rokmi a obžalovaný spolupracuje s orgánmi činnými v trestnom konaní v inej závažnej trestnej veci. Do pozornosti odvolacieho súdu dal aj skutočnosť, že mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody, navrhla v záverečnej reči na hlavnom pojednávaní, aj prítomná zástupkyňa krajského prokurátora.

Vzhľadom na uvedené, odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 258 ods. 1 písm. e/ Tr. por. zrušiť vo výroku o treste a uložiť mu iný primeraný trest.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, v rámci konečného návrhu v plnom rozsahu zotrval na písomne podanom odvolaní, tomuto navrhol vyhovieť a rozhodnúť spôsobom tam uvedeným.

Zástupca Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v rámci konečného návrhu, primárne poukázal na záverečnú reč prokurátorky na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa, ktorej obsahu sa pridržiaval. Vzhľadom na spoluprácu obžalovaného, časový odstup, ktorý má vplyv na spoločenské nebezpečenstvo činu, navrhol, aby bolo zvážené použitie § 40 ods. 1, príp. § 40 ods. 4 Tr. zák. a

obžalovanému bol uložený miernejší trest.

Obžalovaný sa v rámci konečného návrhu v plnom rozsahu pridržiaval prednesu svojho obhajcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, na podklade odvolania podaného obžalovaným A. F., primárne zistil, že nie je daný dôvod pre postup podľa § 253 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 (ďalej len „Tr. por.“), ani pre postup podľa § 253 ods. 3 Tr. por., a preto podľa § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým môže odvolateľ podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, pričom dospel k takému záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť z dôvodov uvedených v ustanovení § 258 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. a to vo výroku o treste.

Pokiaľ ide o skutky uvedené v bodoch 1/ až 6/ tohto rozsudku, Najvyšší súd Slovenskej republiky pri skúmaní skutkového stavu zistil, že krajský súd tento ustálil v súlade s výsledkami dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Prvostupňový súd pritom vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu v súlade s ustanovením § 2 ods. 5 Tr. por. a tieto aj správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 6 Tr. por.

V odôvodnení rozsudku krajský súd v súlade s ustanovením § 125 Tr. por. vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, existenciu ktorých skutočností pokladá so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú a tiež akými úvahami sa spracovával pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spracovával, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny.

Keďže písomné odôvodnenie napadnutého rozsudku zodpovedá ustanoveniu § 125 Tr. por. a odvolacie námietky obžalovaného, resp. žiadne iné zistené okolnosti nemajú zásadný vplyv na správnosť meritorných záverov v danej veci, odvolací súd v podrobnostiach poukazuje na tam uvedené dôvody, ktoré si osvojuje. Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného, ktoré smerujú do výroku o treste, je však nevyhnutné uviesť nasledovné:

Obžalovaný v odvolaní primárne napáda neprimeranú dĺžku trestného konania a s tým súvisiace uloženie prísneho trestu.

Najvyšší súd ako súd odvolací konštatuje, že rozsudok prvostupňového súdu bol vyhlásený na hlavnom pojednávaní dňa 11. júna 2013, pričom v dôsledku podaného odvolania zo strany obžalovaného a jeho obhajcu, bola dňa 6. septembra 2013 uvedená trestná vec predložená na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

Je potrebné uviesť, že pokiaľ ide o dĺžku trestného konania, jej primeranosť nemožno vyjadriť numericky v zmysle určenia lehoty jeho trvania, ale je nutné ju skúmať a preverovať pri každom prípade jednotlivo vo svetle konkrétnych okolností. Kritériami, podľa ktorých možno posudzovať rýchlosť trestného konania sú zložitnosť veci z hľadiska právneho a skutkového, správanie subjektov konania, samotný postup (konanie) orgánov činných v trestnom konaní a prípadné zvláštne okolnosti, ktoré môžu spôsobiť prieťahy v konaní. Iba prieťahy, ktoré je možné pripísať štátu, môžu viesť k záveru, že primeraná lehota nebola rešpektovaná (prezumpcia zavineného konania štátu).

Pri uvážení vyššie uvedených kritérií a tiež s ohľadom na spomenuté osobitosti priebehu konania v danej veci, má Najvyšší súd Slovenskej republiky za to, že trestná vec obžalovaného A. F. v primeranej lehote prejednaná nebola, čím bolo porušené jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd. Taktiež podľa § 2 ods. 4 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní musia (okrem iného) trestné veci prejednávať čo najrýchlejšie a musia dôsledne zachovávať občianske práva zaručené ústavou.

Neprimeranú dĺžku konania treba hodnotiť so zreteľom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ako neprimeranú pre trestné konanie - stíhanie považuje už dobu 6 rokov) ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v prospech obžalovaného pri rozhodovaní o treste. Z tohto pohľadu sa prvostupňový súd správne zaoberal i otázkou možnosti použitia zmierňovacieho ustanovenia, avšak vo svojom konečnom závere, nekompenzoval porušenie práva na primeranú dĺžku konania zmiernením trestu obžalovaného, a síce nepoužil ustanovenie § 40 Tr. zák. Dôvodil tým, že trestné činy, pre ktoré bol obžalovaný uznaný vinným, boli spáchané pred 16 rokmi, avšak konanie na krajskom súde trvalo taký dlhý čas najmä z dôvodu prekážok, ktoré boli na strane obžalovaného, ktorý bol medzičasom odsúdený aj v Maďarsku, kde bol zadržaný v roku 2007 a po výkone trestu bol vydaný na územie Slovenskej republiky v roku 2011. Okrem toho, súd prvého stupňa konštatoval, že aj v čase, keď už bola na obžalovaného podaná obžaloba, dopustil sa ďalších, rovnakých trestných činov vydierania, za ktoré činy bol odsúdený hore citovanými rozsudkami Okresného súdu Nitra a Okresného súdu Nové Zámky.

Ako je zjavné, súd prvého stupňa v týchto intenciách síce uvažoval, ale pochybil vo svojom závere, keď ustálil, že vo veci sa nejedná o prieskumy v konaní. Obžalovanému po 17 rokoch od spáchania skutkov a začatia trestného stíhania a 14 rokoch súdneho konania uložil trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, síce na spodnej hranici trestnej sadzby trestného činu najprísnejšie trestného, ako obzvlášť nebezpečnému recidivistovi, i keď ako trest súhrnný.

Podľa § 40 ods. 1 Tr. zák., ak má súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a za to, že by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne, a že možno účel trestu dosiahnuť i trestnom kratšiemu trvaniu, môže znížiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom.

S poukazom na už ustálenú súdnu prax, odvolací súd len zdôrazňuje, že dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obvineného k trestnému stíhaniu a procesný postu orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach, je takou okolnosťou prípadu, ktorá môže odôvodniť pri ukladaní trestu použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 40 ods. Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (teraz § 39 ods. 1 Tr. zák.) a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom.

Krajský súd, ako už bolo skôr povedané sa takýmito úvahami v konečnom dôsledku neriadil, i keď z obsahu spisu je bez akýchkoľvek pochybností zjavné, že výraznou mierou participoval na tejto dĺžke konania, ktorá je vzhľadom na povahu a obťažnosť posudzovanej trestnej veci jednoznačne neprimeraná.

Z týchto dôvodov preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 258 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a v zmysle § 259 ods. 3 Tr. por. obžalovanému A. F. uložil podľa § 234 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1, § 42 ods. 1 a § 40 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov nepodmienečne, pričom na výkon tohto trestu ho zaradil do I. nápravnovýchovej skupiny (§ 39a ods. 3 Tr. zák.). Uvedený trest a zradenie obžalovaného na výkon trestu, podľa názoru odvolacieho súdu spĺňa kritériá uvedené v § 23 ods. 1 a § 31 ods. 1 Tr. zák.

Odvolací súd, keďže ukladal trest súhrnný, zrušil vo výroku o treste predchádzajúce rozsudky, konkrétne rozsudky Okresného súdu Nové Zámky zo 6. septembra 2012, sp. zn. 1 T 38/2012, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 22. januára 2013, sp. zn. 1 To 109/2012, a Okresného súdu Nitra z 2. mája 2013, sp. zn. 5 T 125/2006, ohľadne obžalovaného A. F., ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Judikatura Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „Súd“) je v tomto ohľade jednoznačná v tom smere, že zmiernenie trestu z dôvodu neprimeranosti dĺžky konania v zásade zbavuje jednotlivca jeho postavenia obeť v zmysle článku 36 Dohovoru za predpokladu, že vnútroštátne orgány uznajú, či už výslovne alebo v podstate veci, že šlo o porušenie Dohovoru a uskutočnia nápravu. Európsky súd pre ľudské práva však akceptuje, že dostatočnou formou kompenzácie na úrovni vnútroštátnej úpravy zmluvných štátov môže byť aj zmiernenie trestu, ak ho súd vyslovne použije preto, že bolo porušené právo na prejednanie veci v primeranej lehote a uvedie, v akej miere bol trest z tohto dôvodu zmiernený. Za týchto podmienok má Súd za to, že zmluvný štát poskytol dostatočnú ochranu právam vyplývajúcim z Dohovoru s tým, že sťažovateľ stráca postavenie poškodeného podľa Dohovoru.

V závere odvolací súd považuje za potrebné na záver zdôrazniť to, že ním uložený nepodmienečný trest odňatia slobody pri použití zmierňovacieho ustanovenia § 40 ods. 1 Tr.zák. je teda možné v zmysle judikatury Európskeho súdu pre ľudské práva považovať za faktické odškodnenie pre obžalovaného za prietahy v trestnom konaní, keď dĺžka trestného stíhania mohla mať negatívny dopad na jeho osobné, prípadne iné vzťahy a zabraňuje prípadnej žalobe o odškodnenie za prietahy v konaní.

Z vyššie uvedených dôvodov rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.